

36.

Kalevalan magia.

Atlantilaista magiaa Kalevalassa.

Puhuessamme Kalevalan sisäisestä siveyso-
 opista koetimme avata joidenkuiden runojen merkitystä ^(itseksivatuksien) psykolo-
 gisella avaimella, joka on yleispätevä ja ajasta riippuma-
 ton eikä kajoa Kalevalan historialliseen sisältöön. Avaintoi-
 nen on tehtävämme nyt. Nyt tulee meidän ymmärtää Kalevalaa
 okkultishistoriallisena ajan kuvauksena ja lähestyä sen sanku-
 reita maan päällä eläneinä ihmistyyppinä. Sanomme „ihmistyyppi-
 inä“, sillä kuten jo 5: nnessä luvussa huomautimme, uskomme,
 että Kalevalan sankurinimet, Väinämöinen, Lemminkäinen j. n. e.
 ovat geneerisiä eli sukunimiä, ^{taip siinä mielessä} ~~joten on ollut~~ tyyppillisiä, että
 niitä on annettu monille yksilöille; ^{ja varsinkin aiemmin} myöskin siitä syystä, että
 käyttämällä atlantilaisen magian avainta emme vielä lähes-
 ty sankareitamme maan päällä eläneinä persoonallisuuksi-
 sina. Minkälähden? Sentähden että Kalevalan runollinen
 ulkoasu ei ole atlantilainen, joten sen atlantilainen ~~ka~~ sisältö
 on siitä esille haettava. Kalevalan runot ovat laulettu arjalai-
 sella ajalla, arjalaisille kuulijoille ja sen katsantotapa on
 arjalainen, olkoon se muutamissa osissaan kuinka vanha

318
takansa.

Käyttämällä siis sitä historiallista avainta, joka avaa meille Kalevalan magian atlantilaisista puolesta, edellyttämme, että Kalevalan pääsankarit Väinämöinen, Ilmarinen, Lemminkäinen ja Louhi ovat atlantilaisia magikoita, viimeinen niistä edustaa n.k. mustaa magiaa.

Väinämöinen, Ilmarinen ja Lemminkäinen ovat valkoisia tietäjiä, jotka etsivät itselleen oppilaita siten edistääkseen ihmiskunnan kehitystä. Heidän oppilaitaan kuvataan neoriksi neitosiksi, ja sillä tahdotaan osoittaa — paitsi sitä, että oppilait ^{iden} ~~siehit~~ aina ovat opettajansa vastustajaisissa ja siis "naisellisessa" suhteessa, — myöskin sitä, että ovat kokemattomia ja hyvälle ahtaita ja että kasvatuksessa oli vedottava tunteeseen ja mielikuvitukseen. Ei ole ihme, jos tuntuu ajatella, että opettajat aina olisivat olleet naisia yhtiä näin kuin sitä, että opettajat aina olisivat olleet miehiä. Niitä on kuvattu miehiksi, sentähden että opettaja on antajan asemassa.

Lemminkäinen on tyyppillinen atlantilainen magikko. Kun ^{tältä kannalta} häntä ~~tokeiri~~ ^{tokeiri} häiritämme, nousee hän eteen me suurena, voimakkaana ja rakastettavana. Hän on tietorikas, hän on tunteensa voittamaton, hän on väsymätön antaja. Hänen lukemattomat lemmenseikkailunsa kuvaavat niitä lukemattomia kertoja, jolloin hän rakkaudellaan ihmisselejä

antoi. Sillä hän oli suuri rakastaja ja luotti rajatto-
masti persoonalliseen lumovoimaansa:

Patit {

"Jos en ole koiltani korea,
Su'ultani aivan suuri,
Mie valitsen varrellani,
Otan muilla muo'oillani."

Hän vetosi aina tunteihin ja herätti
toisten tunteita yksin oman tunteensa voimalla. Korkein
laan hän antoi hukun kertoa omasta vastustamattomuus-
destaan, itse hän ei ^{muilla tavalla} ~~valittomasti~~ mielikuvitukseen vedoa-
nut. Hän olikin varmuudessaan ja ushossaan itseensä vä-
kivaltaisen voimakas. Ken häntä miellytti, ketä hän kus-
vattaa tahtoi, sen ei laignyt vastustaminen. "Saaren" (Po-
seidonin) Kyllikki oli päättänyt seisoa lujana, mutta kun
Lemmiinkäinen tuli ja vasten Kyllikkiä tahtoa arvoi hänelle
palavan sydämensä, oli Kyllikkiä salla murrettu ja hän
oli onnellinen antautuessaan ~~Kyll~~ Lemmiinkäisen johdatta-
vaksi.

(kukki tietänsä)

Hän ~~on~~ ^{suorimudessaan ja rehellisyydessään} ~~on~~ ^{riittänyt.}
Vasta lopulla hän oppi huomajmaan, ettei hänen persoonallinen lumovoimansa
kuin pyörremyrsky. Kun ei hän Saarenkaan vastusta tavan-
nut ihmisielupi, joita hän olisi saanut opettaa niin kau-
van ja niin pithelle kuin olisi voinut ja tahtonut, jätti hän tah-
tea Pohjolaan, jossa kuuluu asuvan ylpeä ja kaunis, salai-
siin taitoihin perehtynyt kausa. Sinne tultuaan hän heti
ainaksi, että oli vedottam mielikuvitukseen eikä tunteisiin

yksin. Hän lauloi ja loitsi semmoisella hehkulla, että paraimmat laulajat siellä tunsivat itsensä huonoiksi ja mitättömiksi: heidän runo- ja laulusuonensa ehtoisi ja heidän mielikuvituksensa ^{taipui} ~~oli~~ ^{toisen tahtoon:} ~~voimattomana kokoon.~~

Petit

Tulta iski turkkiin helmat,
 Valoi silmät valkeasti
 Lemminkäisen laulaessa,
 Laulaessa, lausiessa.
 Lauloi laulajat parahat
 Pahimmiksi laulajiksi,
 Kivet suuhun syöjien syösti,
 Paaet lappihin lateli
 Parahille laulajille,
 Taitavimmille runoilille.
 Näin lauloi nokomat miehet
 Minkä minne, kunka tuonut kunnne:
 Ahoille vesattomille,
 Meille kyntämättömille,
 Lämpöihin kulattomihin,
 Aiven ahvenettomihin,
 Rutjan koskehen kovahan,
 Palavahan pyörtehesen,
 Virran alle vaahtipäiksi,
 Kosken keskelle kiviksi,
 Tulena palalemahen,
 Säkehina säykkymähän.

Ja kun yksi kuulijoista — märkähattu kaopin,
 Paimen — jäi koskenattomaksi, kuu ei Lemminkäisen laulu häneen
 vaikuttanut ja kun hän ihmeissään, ehkä imartelu odottaen, kysyi syys-
 tä, miksen loiton häneen tepsinyt, vastasi Lemminkäinen rehellisessä
 suorudessaan: „sinä olet itse niin huono ihminen, si-

327)
nessa ei ole mielikuvituksen pyrkimystä tulla ollentakaan, sen-
tähden ei minunkaan jumalallinen laulunni sinuihin vaikuta
tanut." Tuo oli toisten kuullessa häväistys, josta paimen pöytä-
ti hostaa.

Mutta kun Lemminkäinen voinannäyt-
teensä jälkeen tahtoi oppilaita itselleen, sai hän Louhelta
vastaukseksi, ettei tässä hätä ole. Vielä hänen tuli antaa
monia näytettä tietäjä-taidostaan, ennenkuin suostu-
taisiin häneen uskomaan. Ansiotoivoin Lemminkäinen näytti
täkkin, että hän moreenlaiseen taikatoimeen pystyy, mut-
ta viimeistä suorittajansa hän haastuikin tunnottomana ma-
han - Pohjan paimenen mustat voimat ohivätkin ylvöi-
maisat, Lemminkäinen ei osannut suojata itseään hä-
nen ^{noidannuorokeltaan} ~~tyyryltään~~ ja kun Lemminkäinen myöhemmin tekee toi-
sen matkansa Pohjolan, ei hänen silloinkaan onnistu saa-
maan jalansijan Pohjolan kylmäverisen väen keskuudessa.

Vainamoinen taas atlantilaiseksi tietäjä-
jäksi käsitellynä on toisentytöppinen kuin Lemminkäinen. Hän
on viisaampi ja kokeneempi, mutta ei rakasta ihmisiä samalla
tulisella intohimolla kuin Lemminkäinen. Hän ei vetoakaan
suoranaisesti tunteisiin, herättäessään ihmisten mielenkiin-
non. Hän antaa viisautensa maineen panna liikkeelle
heidän mielikuvituksensa ja persoonallisesti laoniollen hän
kurmaa heitä soitollaan ja laulullaan. Hänen menetel-

322) Pohjasveyl on toimin kuin Lemminkäisen eikä se
määnsä ~~on joku lause~~ atlanttilaisella silmällä katsoen ole yksilöllisesti yhtä teho-
kas. Hän ei onnistukaan saamaan oppilaita tavallisista
ihmisistä, ainoastaan tieljiät semmoiset kuin Ilmarinen
ja Lemminkäinen kelpaavat hänen johdettavikseen.

Hän on kuitenkin niin kuuluisa, että
kun hän Pohjolan joutuu, otetaan hänet siellä onita kunnioit-
tavimmin vastaan, hoidetaan, kestitään ja pyydetään jää-
mään. Mutta Väinämöinen ikävöi omille mailleen, hän
ei luota Pohjolan väkeen. Kohta selviääkin, että pohjo-
laiset ovat itsehiistä "salajoukkoa", sillä Louhi kysyy
Väinämöiseltä:

Petit { "Nii onita minulle annat,
kun saatan omille maille,
oman peltosi perille,
kotisaunan saapuville?"

Ja kun Väinämöinen tarjoo hänelle kyy-
päriä kullia, vastaa Pohjolan emäntä, että kullat ovat lasten
kukkarasia, mutta kysyy samalle, osaako ^{viisas} Väinämöinen takoa
sammon; jos sen takoo,

Petit { "... Nii annan tyton sinulle,
Panan neien palkkotasi,
saatan sun omille maille..."

Väinämöinen lupaa silloin, koska hän ei itse
osaa sampon takoa, että lähettää seppo Ilmarisen sekä sam-
pon takomaan että "neitosta lepyttelemään."

Mutta kotimatalla hän näkee Pohjan
 immen, ihastuu siihen ja pyytää häntä itseään seuraamaan.
 Pohjolassa oli siten ainakin joku, joka Väinämöisen sil-
 missä helpasi kasvatettavaksi ja jota ^{onka} hän olisi oppilak-
 sen ottanut. Pohjan impi ei kuitenkaan muitta mut-
 titta suostunut, vaan tahtoi ensin nähdä, oliko Väinämöi-
 nen todella loitsutaitoinen tietäjä. Hän antaa Väinämöisen
 kalkeista jonkun karjettomalla veitsellä, vetää munan
 solmuun, kiskoa tuolta kivestä ja särkee jäistä aidaksi
 „ilman palan pakkumatta“; mutta kun Väinämöisen lupus-
 ta pitäisi veistä vene immen hehrävarren muruista ja
 työntää se vesille „ilman kouran koskematta“, silloin hän
 ei heti onnistukaan, vaan jonkun monenlaisen kohtalon reh-
 viksi. Ja kun vihdoin vene on Väinämöisellä tehtynä ja
 hän saapuu sillä Pohjan immen luo, on tämä jo lupau-
 tunut toiselle tietäjälle, Ilmariselle. Väinämöisen tyyp-
 tyy viisaan kohtaloon, sillä ^{hän on itse toimittanut Ilmarisen Pohjolan ja oli siis} siihen
 hen, että Pohjolan kausa ihastui Ilmariseen ja mie-
 lummin otti hänet opettajakseen.

Ilmarinen on kaikista vähimmän athen-
 tilaismallinen tietäjä. Jos häntä kuvittelisimme oppilaita etsi-
 mässä, ei hän tunteisim vetoaisi ollenkaan; tushin hän per-
 sonallisella läsnäolollaanakaan vaikuttaisi mielenkiintokseen.
 Ainoa tapa, millä hän herittäisi mielenkiintoa, olisi, että hän

antaisi toittensa ja tekojensa puhua puolestaan. Mutta Kalevala ei kerrokaan hänestä, että hän ~~oli~~ rakkaudesta ihmisiin etsisi oppilaita. Vasta kun hän Väinämöisen toimesta joutuu Pohjolaan, herää hänen sydämessään halu lähemmin liittyä Pohjan kansaan; mutta kun ne, joi- ta hän oppilaiden haluaisi, tekevät esteitä, ~~lähtee~~ ^{palaa} hän mukkeellisena omille mailleen.

Hän on kuitenkin takonut sammon pohjolaisille, s. o. opettanut heille paljon semmois- ta, jota eivät tienneet eivätkä tainneet, ja kohtalo ohji lopulta niin, että Ilmarinen ~~lähti~~ ^{saapi} heidän joukostaan oppilaiden ne, jotka hän oli valinnut.

Louhi, Pohjolan emäntä, sanoimme, on mustan magian edustaja. Se näkyy siitä, että hän tavoittelee tietoa ja valtaa. Rakkaudesta ei hänen yhteydessään ole ^{demmiänsä hän arvostaa mitättömäksi.} puhuttakaan. Kun hän Väinämöistä väyhyksen toivoo, ajat- telee hän salaa kirkkaasti sitä mahtia ja viisautta, jota hän Väinämöiseltä voisi urokkea. Ja ~~kun~~ ^{vaikka} Väinämöinen on liian viisas ryhtyänsä ^{ihän} Louhea opettamaan (samoa takomaan), on hän kuitenkin joutunut siihen määrän Louhen pauloihin, että hänen täytyy luvata toimittaa Ilmarinen Pohjolaan. Ilma- risen Louhi helposti taivutteakin mieltänsä myöten. Ilmarinen on liian vilpittömä avistaakseen jaksaa ja hän opettaa Louhelle kaikki salaiset taitonsa. Hän kyllä vihdoin saa omaan

palkkansa, mutta huomaa liian myöhään, että oli ta-
 lous opettanut väelle, joka ei sitä oikein käyttänyt, vaan
 yksinomaan ajatteli omaa valtaansa ja hyvinvointiaan. Lopulta
 kohtalo riistäähän Ilmariselta kaikki, mitä hänellä on
 kaikkista, että hän ymmärtäisi velvollisuudekseen taiv-
 talle takaisin Pohjolasta sitä tietoa ja sitä valtaa, mitä
 hän ~~sillä~~ ^{sinne} oli tuhlaannut. Kalevala leimaa taten Poh-
 jolan mustan noituuden tyyssijaksi.

Moni meikäläinen lukija sanoisi ehti,
 että Lemminkäinen hänen mielestään on paljon „mustem-
 pi“. Ondan hänen menetelmänsä herättää persoonallista
 ihastusta itseensä mittei „inhottava“. Ja kuvaahan Ka-
 levalakin häntä pienellä iällä; lukeehan se hänelle väk-
 si, että hän „ain' oli naisissa eläjä.“

Niinpa niinkin. ~~Minä~~ Semmoiselta
 asia näyttää arjalaisen selmällä katsottuna; ja mikä
 paremmin todistaa, että Kalevalakin on, ~~asio~~ kuten
 jo sanoimme, arjalaiselta näkökannalta kyhätty?
 Mutta, ajat muuttuvat ja me niiden mukana. ~~Se~~ Mi-
 ki tänään näyttää mustalta, saattaa sille olla valkoista,
 ja päinvastoin. Siitä näemme, ettei hoima ole karvoihin kat-
 sottuna, vaan karvain juureen!

Mutta vielä lähemmäksi Kalevalan san-
 lareita meidän täytyy tunkeutua.